

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Leśnego
Lasy Państwowe Nadleśnictwo C.
przy uczestnictwie E. Ó., D. Ó., S. S. i A. G.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 5 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez

skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 121 pkt 4 k.c. w zw. z 175 k.c. i art. 172 § 1 i 2 k.c. i przedstawia obszerny wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Skarżący kwestionuje przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że stan siły wyższej zachodził od momentu objęcia nieruchomości w posiadanie do dnia 3 czerwca 1989 r. W świetle motywów rozstrzygnięcia nie ma podstaw do przyjęcia, że argumenty wnioskodawcy skutecznie przeczą prawidłowości zaskarżonego postanowienia. Sąd Okręgowy wskazał na obiektywne okoliczności i przyczyny braku aktywności uczestników oraz podjęte przez nich działania.

Wbrew pogładowi pozwanych oczywistej zasadności skargi nie może uzasadniać twierdzenie o dokonaniu przez sąd błędnej wykładni przepisu prawa

materialnego, o ile stanowi ona podstawę rozstrzygnięcia i jest zgodna z jednym z obowiązujących poglądów prawnych, oraz nie wykracza poza przyznane sądowi granice swobody orzeczniczej wybierając jeden ze sposobów rozumienia przepisu w państwie prawa. Skarżący nie przedstawił argumentów, które w świetle motywów Sądu drugiej instancji wskazywałyby na niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny.

Ma rację wnioskodawca, że w sprawie o zasiedzenie nieruchomości wyłączona jest możliwość zastosowania art. 5 k.c. z tej przyczyny, że zasiedzenie prawa własności następuje *ex lege*, a nie w wyniku realizacji prawa kształtującego (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008 r., nr 5, poz. 43, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2016 r., I CSK 750/15, nie publ.). Art. 5 k.c. nie stanowił jednak podstawy rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji i podstawy uzasadniającej przyjęcie biegu zasiedzenia, bo tę podstawę przyjęto w oparciu o okoliczności faktyczne, które zaszły w zakresie wymiaru sprawiedliwości w latach 1950 – 1989, a zatem nie jest to kwestia wpływająca na zaistnienie wskazanej przesłanki.

Brak więc podstaw do przyjęcia, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).